

Fran Albrecht:

Na Žalah.

Spominu A. Medveda.

1.

Nocoj je v meni pekla nepokoj,
obupna bol, ki v prsih kljuje, kljuje.
Nocoj nebo temno brez zvezd žaluje,
brez bratov sem, brez sester jaz nocoj.

Kar bilo je — se ruši pod menoj . . .
In vse in vse — tak nedoumno tuje!
Kam bi se del jaz sam? Ah, naj potuje
nocoj srce na grob samotni tvoj!

Na Žale grem, kjer t' spiš. T', o vedi,
nocoj tako sem sam jaz v svoji bedi,
kot ti si bil v prestrašni tisti noči,

ko planil s postelje si ob polnoči
in zastrmel se v prazno témò veš bled:
pred tvojim srcem se je zrušil svet.

2.

In tá hip se je tebi razodelo,
kaj je ljubav sveta, sestre in bratje
in kaj prijatelji, radosti svatje,
in vse — kak bedno, ničevo in velo!

Da sam si bil, sàm bóš življenje celo
sred vseh ljudi. Da, kdor najbdlj bogat je,
najgloblji v svojem srcu, tisočkrat je
srce njegovo še bolj osamelo;

in da priklenjen si na te ljudi
in da jih ljubiš in da si jih ljubil
in da si vekomaj ti sàm, sàm, sàm,

da tvoj edini dom je — srca hram! . . .
Tvoj krik je jeknil v morje polnoči,
v valovih teme brez odmeva se izgubil.

3.

Takrat te v srcu je ukaz pozval,
upognil ti je skrušeno koleno,
z detinskim srcem, z vero, vso zeleno,
pred svojim bogom na obraz si pal.

Zagledal si se v tisto sinjo dalj,
kot v sanjo, davnodavno izgubljeno,
ko materi si, dete nebogljeno,
molitev svojo prvo ti jecljal . . .

Nocoj je v meni nepokoj pekla,
ki kakor konja bič me jezno goni. —
Ljubav ti moje duše, ne zatoni,

da ne pogoltne me strašna tema,
ko srce hoče se v srce preliti! —
O ko bi znal moliti, vsaj moliti . . .

Anton Gaspari:

Pesem.

Čez vrhove je šlo,
kot bi šel tih večer,
skozi srca je šlo,
kot bi šel vanje mir. —

Pa so le zgodnje jutranje ure,
ki čakajo solnca pekočega,
ž njim boja vročega
in krvi, srčne krvi;
a nikogar ni,
ki bi dejal:

„O, zvečer se bom spet zakopal!“

